

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. július 1. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt ... vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. április 24. napján kihirdetett 13.B.31/2018/44. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott közúti járművezetéstől eltiltás büntetés tartamát 6 (hat) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a vádlott által 2017. március 25. napjától 2017. március 27. napjáig őrizetben, 2017. március 28. napjától 2017. október 13. napjáig letartóztatásban töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

I n d o k o l á s:

- [1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. április 24. napján kihirdetett 13.B.31/2018/44. számú ítéletével ... vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntetében, valamint a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának büntetében. Ezért őt - halmazati büntetésül - nyolc év szabadságvesztés büntetésre, három év közúti járművezetéstől eltiltás büntetésre és öt év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.
- [2] Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész a kihirdetett ítélet ellen eltérő minősítés megállapítása és a büntetés súlyosítása végett jelentett be jogorvoslati nyilatkozatot. Fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint, ha egy bűncselekmény elkövetője a cselekmény elkövetése közben megváltoztatja a bűncselekmény eredményére vonatkozó szándékát, és ezt tevőleges magatartással kifejezésre is juttatja, akkor a cselekmény minősítése szempontjából ez utóbbi szándékot kell alapul venni, ha ennek alapján a cselekmény súlyosabban minősül. Álláspontját azzal támasztotta alá, hogy amikor a sértett a gépkocsi alá került, és ez a vádlott számára is nyilvánvalóvá vált, de ennek ellenére gázt adott, tisztában kellett legyen azzal, hogy magatartásával valószínűleg a sértett halálát fogja okozni, és ebbe belenyugodva cselekedett. Az ügyészi érvelés szerint a vádlott magatartása az emberölés büntetnének megállapítására alkalmas. Rámutatott arra is, hogy a bíróság eltúlzottan enyhén határozta meg a közúti járművezetéstől eltiltás

időtartamát. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a vádlottat a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetében mondja ki bűnösnek és végleges hatállyal tiltsa el a járművezetéstől.

- [3] A vádlott felmentésért, a védője megalapozatlanság okán, a minősítés téves megállapítása miatt felmentésért jelentett be fellebbezést.
- [4] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a véletlen baleset lehetőségét nem zárta ki, míg a segítségnyújtás elmulasztása körében tévesen ítélte meg az elvárhatóságot. Előre bocsátotta, hogy az elsőbíróság túlzott jelentőséget tulajdonított a személyi jellegű bizonyítékoknak, miközben az eljárás minden szereplője önmagával és egymással is ellentmondóan nyilatkozott, számos helyen az objektív bizonyítékokkal is szembe helyezkedve, illetve lényeges körülmények tekintetében megváltoztatták vallomásukat. Hivatkozott arra is, hogy a törvényszék a személyi bizonyítékok értékelésénél kettős mércét alkalmazott a sértetti oldal javára. Állításának alátámasztására rámutatott tanú 2, tanú 4, tanú 3, tanú 6tanúvallomásának ellentmondásaira. Álláspontja szerint a sértetti oldal tanúinak vallomásából csak azt lehetett volna tényként elfogadni, amit objektív bizonyíték is alátámaszt, azzal, hogy a vádlott és az általa elmondottakat alátámasztó tanú 5 esetében is reálisnak kellett volna lennie az ilyen irányú mérlegelésnek. A legfontosabb műszaki szakértői megállapításokra hivatkozva kifejtette, hogy helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság tényként, hogy egy megcsúszást követően a vádlott által vezetett gépjármű fellökte a sértettet; illetve, hogy a sértett kizárólag a tehergépkocsi jobb eleje körül kerülhetett a gépkocsi alá. Hangsúlyozta azt is, hogy nem helytálló a törvényszék azon következtetése sem, hogy a K. családnak nem volt oka a vádlottra és tanú 5-re támadni, hiszen a felek kölcsönösen dühösek voltak egymásra. Érvelt azzal is, hogy a vádlott szándéka nem irányult közvetlen veszélyhelyzet létrehozására, véletlen baleset történt. Rámutatott arra, hogy a törvényszék az általa rögzített tényállásban azért nem határozta meg helyzetre és személyre konkretizálva a közúti veszélyeztetés megállapításához szükséges közvetlen veszélyhelyzetet, mert a bizonyítékok alapján ez nem is állapítható meg, ezért bűnössége közúti veszélyeztetés büntetében sem állapítható meg. A baleseti mechanizmus általa felvázolt lehetőségének megállapítására indítványozta dr. szakértő 1 és szakértő 3 igazságügyi szakértők párhuzamos meghallgatását. Ezen túlmenően kifejtett álláspontja szerint az adott szituációban reálisan tartani lehetett attól, hogy rövid időn belül sokan jelennek meg a szomszédságból a helyszínen, így a vádlott alappal tarthatott a következményektől. Ezt is figyelembe véve a vádlott minden töle elvárhatót megtett azzal, hogy segélyhívón bejelentette a személyi sérüléssel járó balesetet, és egyébként sem róható a terhére, ha a segítségnyújtásnak nem a legmegfelelőbb módját választotta az adott helyzetben. Jogi álláspontja szerint - arra is figyelemmel, hogy a K. testvérek magatartása reálisan kelthette azt az érzetet, hogy tettük a testi épség sértésére irányul, és felkapaszkodásuk a gépjárműre történhetett a baleset előtt is -, ezért a vádlott büntetőjogi felelőssége segítségnyújtás elmulasztásában sem állapítható meg. Ezért indítványozta, hogy az ítélet a Be.606.§ (1) bekezdés alapján az ítéletet változtassa meg és a vádlottat a Be. 566.§ (1) bekezdés c) pontja alapján az ellene emelt vád alól mentse fel.
- [5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.799/2018/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezést a részbeni megalapozatlanság és téves minősítés tekintetében tartotta - más okból - alaposnak. Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. Az általa mérlegeléssel megállapított tényállás azonban a Be. 592.§ (2) bekezdés a), c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert kis mértékben hiányos, iratellenes és tényekből további tényekre helytelenül következtetett a vádlott tekintetében fennálló tudati tények körében. A részleges megalapozatlanságot azonban a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhetőnek tartotta. Az igazságügyi gépjárműszakértői vélemény

megállapításaira (nyomozati irat 371.o. 4. bekezdés), tanú 2 és tanú 3 vallomásra (ítélet 8.o. 2. bekezdés, 11.o.) és a sértetti oldal tanúinak egybehangzó vallomásra hivatkozva a tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek azzal, hogy „a vádlott a gépkocsi holttere miatt nem láthatta, hogy a sértett a gépkocsi alá került, azonban a sértett szem elől tévesztéséből, majd a megnövekedett menetellenállásból, és a kiabálásból bizonyosan tudta azt. Ennek ellenére nem állt meg, nem fékezett, hanem gázt adott és továbbhajtott, tudva azt, hogy a sértetten áthajtó gépjármű a sértett halálát okozhatja.” E kiegészítésekkel a tényállást már felülbírálatra alkalmasnak tartotta. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmény minősítése törvénysértő. Hivatkozott arra, hogy a sértő szándék kialakulását nem lehet időhöz kötni, és a vádlott azon cselekménye, hogy a sértett szem elől tévesztésekor, a menetellenállás megnövekedésekor nem fékezett, nem kormányzott el, bár tudta, hogy a sértett a gépjármű alá került, mégis métereken át tolta maga előtt, majd az első kerékkal történt áthajtást követően még métereken át tovább vonszolta, végül gázt adott, a hátsó kerékkal is áthajtott rajta és elhagyta a helyszínt, már a veszélyeztetési cselekményt meghaladóan eshetőleges szándékkal elkövetett emberölést valósított meg. A büntetés kiszabása körében a súlyosabb minősítésre tekintettel indokoltnak tartotta a kiszabott büntetés tartamának, valamint a járművezetéstől eltiltás tartamának a felemelését, illetve az ölési cselekmény elkövetéséhez felhasznált gépjármű elkobzását. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a tényállást egészítse ki, a vádlott cselekményét minősítse a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének, a kiszabott szabadságvesztés és a járművezetéstől eltiltás tartamát emelje fel, a tehergépkocsit kobozza el, egyebekben az ítéletet a Be.605.§-a alapján hagyja helyben.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője a másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbezését pontosítással tartotta fenn. Előre bocsátotta, hogy a törvényszék hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem vétett, erre a védelem sem hivatkozott. A tényállást - az átiratában írtakhoz képest - azzal is kérte kiegészíteni, hogy: „A vádlott a kistehergépjárművel teljes terjedelemben elhagyta az úttestet.” A védő fellebbezés-indokolására utalva hivatkozott arra, hogy a füves domboldalon történt a gázolás a nyomszakértői vélemény által igazoltan. Az a tény pedig, hogy a sértett megpróbált ellépni a gépjármű elől, arra utal, hogy a vádlott közvetlen veszélyhelyzetet idézett elő. Érvelt azzal is, hogy tanú 6 tanúvallomása alapján a törvényszék helyesen következtetett arra, hogy a K. testvérek csak azt követően ugrottak fel a tehergépkocsira, hogy a sértett bekerült a kocsi alá. Ugyancsak egyetértett az elsőfokú bíróság azon érvelésével, hogy a sértett családjának nem volt oka önkényeskedésre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem alkalmazott kettős mércét: kritikával illette a sértetti tanúk vallomását is. Az eltérő jogi minősítés tekintetében az írásbelivel egyezően nyilatkozott. A segítségnyújtás elmulasztásával kapcsolatban rámutatott arra, hogy a sértett fiai az apjuk védelme érdekében akarták megállítani a gépjárművet, tehát a vádlottat nem érte jogtalan támadás, és ebben való tévedésre sem hivatkozhat alappal. A körzeti megbízott tanú is cáfolta, hogy a vádlott baleseti sérülésre hivatkozott volna. A 38.Bk. véleményre utalva hosszabb tartamú gépjárművezetéstől eltiltást tartott szükségesnek. Ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a tényállást egészítse ki, a vádlott cselekményét minősítse a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének, a kiszabott szabadságvesztés és a járművezetéstől eltiltás tartamát emelje fel, ugyanakkor a halmazati büntetésre utalást és a tehergépkocsi elkobzására irányuló indítványt (Btk.72.§ (3) bekezdés alapján) mellőzze, egyebekben az ítéletet a Be.605.§-a alapján hagyja helyben.

[7] A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbezése irányát és annak írásbeli indokolásában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Rámutatott arra, hogy a füves

részre lehaladás tény, de a mértéke nem állapítható meg, illetve, ha teljes terjedelmében elhagyta volna a tehergépkocsi az úttestet, akkor sem lehet arra következtetni, hogy a vádlott idézte elő a veszélyhelyzetet. Álláspontja szerint a sértett támadó fellépése feltételezhető. Utalt arra is, hogy a vádlottnak sem volt oka a sértettre támadni. Megalapozatlannak és okszerűtlennek tartotta a bíróság következtetését a terhelt bűnösségére, mivel nincs közvetlen okozati összefüggés a terhelti cselekmény és az eredmény között. Egyebekben megismételte az írásbeli beadványában foglaltakat és védence felmentését kérte. A szakértők párhuzamos meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát nem tartotta fenn.

- [8] A fellebbviteli főügyészség képviselője viszonzválaszában rámutatott arra, hogy az igazságügyi gépjárműszakértő tárgyaláson adott szakvéleményén (/36. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal első bekezdés) alapul a tényállás kiegészítésére irányuló indítványa, illetve semmi nem támasztja alá, hogy a K. fivérek az elütés előtt ugrottak volna fel a gépjárműre.
- [9] A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy baleset történt, és megismételte védekezésének lényegét.
- [10] A bejelentett ügyészi, valamint vádlotti és védői fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló eljárási szabálysértésre az érdekeltek sem hivatkoztak. A törvényszék még az 1998. évi XIX. törvény (régi Be.) hatálya alatt kezdte el az ügyet ülnökökkel tárgyalni, majd a 2017. évi XC. törvény (Be.) hatályba lépését követően a Be. 868. § (3) bekezdésére figyelemmel a Be. 13. § (1) bekezdése alapján törvényesen járt el egyesbíróként. Helyesen járt el, amikor arra volt tekintettel, hogy, a vádlott tárgyaláson tett vallomása a korábbi vallomásától eltért, a Be. 525. § (2) és (3) bekezdése alapján ismertette az általa a nyomozás során tett vallomását, a helyszíni kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet és megtekintette az erről készült felvételeket. Az egyéb eljárási cselekményei is mindenben megfeleltek a büntetőeljárás törvény előírásainak.
- [11] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ennek keretében körültekintő bizonyítási eljárást folytatott le, valamennyi releváns bizonyítékot értékelési körébe vont, azokat egyenként és egymással összevetve is értékelte, és indokolási kötelezettségét is teljes mértékben teljesítette.
- [12] A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a vádlott következetesen tagadta bűnösségét, lényegében jogos védelmi helyzetre hivatkozott. Érdemi védekezése szerint őt és tanú 5t támadás érte, ezért az életük és testi épségük megóvása érdekében a gépjárművel menekülni kényszerült, ami során, anélkül, hogy észlelte volna, balesetet okozott. Védekezését tanú 5vallomása alátámasztotta.
- [13] A vádlott védekezésének ellenőrzésére az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki tanú 5t, tanú 6t, tanú 3t, tanú 2t, tanú 4ot, B.R.G-t, B.J.-t, D.L.-t, tanú 7t. Szakértőként párhuzamosan hallgatta meg dr. szakértő 1igazságügyi orvosszakértőt és szakértő 3igazságügyi műszaki szakértőt, meghallgatta továbbá dr.E.I. igazságügyi nyomszakértőt. Törvényesen ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, így többek az igazságügyi pszichológusszakértői véleményt, a szemlejegyzőkönyveket, helyszínrajzot, helyszíni kihallgatásról készült jegyzőkönyveket, rendőri jelentéseket, boncjegyzőkönyvet, a segélyhívón elhangzottakat. Az elsőfokú bíróság által megvizsgált és értékelt bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, a vádlott védekezését kétséget kizáró módon cáfolják.

- [14] A másodfokú bíróság nem ért egyet azzal a védői érveléssel, hogy a törvényszék a tanúvallomások értékelésénél kettős mércét alkalmazott. Megállapította, hogy a törvényszék a sértett oldalán fellépő tanúk vallomásának csak azon tényállításait fogadta el, amik egybehangzóak és objektív bizonyítékokkal is alátámasztottak voltak, és ugyanígy járt el a vádlott és az ő védekezését alátámasztani látszó tanú 5vallomásának értékelésekor.
- [15] Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldal első bekezdésétől a 18. oldal ötödik bekezdéséig ismertette, majd az ítélet 18. oldal utolsó bekezdésétől a 29. oldal negyedik bekezdéséig a logika szabályainak mindenben megfelelően, körületekintően értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Mindezek alapján az ítélet 3. oldal első bekezdésétől a 4. oldal aljáig mérlegeléssel terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg.
- [16] A másodfokú bíróság osztotta az ügyészség álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert csekély mértékben hiányos. A teljeskörű a baleseti mechanizmus és a vádlott közlekedési előélete tényeinek rögzítése nem mellőzhető. Az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlansága azonban a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok tartalma - szakértő 3igazságügyi műszaki szakértő tárgyaláson adott kategorikus szakvéleménye - és a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján kiküszöbölhető. A fellebbviteli bíróság a baleseti mechanizmus tekintetében az ítélet 3. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy: „amely során legalább 1,5 métert lehaladt az úttestről, ennek során felhaladt a betonozott útpadkára és a füves domboldalra.” A töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az alapítéletekben foglalt tényálláshoz tartoznak mindazok a történeti tények, melyek az ítéletben megállapításra kerültek, függetlenül attól, hogy ítéletszerkesztési hiba folytán esetlegesen nem a történeti tényállásban kerültek leírásra, hanem az indokolás más részében, így a bizonyítékok értékelése vagy a jogi indokolás körében. Erre figyelemmel az ítélőtábla a tényállás részének tekinti az ítélet indokolásának 28. oldal első és harmadik, valamint 29. oldal első bekezdésében a baleseti mechanizmusra vonatkozóan írtakat. A személyi rész tekintetében az ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdését azzal a mondattal egészíti ki, hogy: „A vádlott 14 éve rendelkezik B kategóriás jogosítvánnyal, több, mint 1.500.000,-km-t vezetett balesetmentesen, közlekedési szabálysértése nem volt.”
- [17] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla a felülbírálata alapjául elfogadta. A fellebbviteli bíróság a tényállás további kiegészítését ugyanakkor nem tartotta indokoltnak.
- [18] A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.
- [19] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője a fellebbezés indokolásában új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, a fellebbezések az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelési tevékenységét támadták, így a Be. 593. § (2) bekezdésében meghatározott felülmérlegelés tilalmára figyelemmel azok eredményre nem vezethettek.
- [20] Az ügyész eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

- [21] A fellebbviteli bíróság nem értett egyet az ügyészség azon álláspontjával, hogy a tárgyi oldalon megjelenő körülmények alapján a vádlott terhére az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntettét kell megállapítani.
- [22] A 3/2013.büntető jogegységi határozat alapján kialakult bírói gyakorlat szerint jelen ügyben is az elhatárolás a terheltnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet. Az emberölés esetén a terhelt tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. A tudati állapot tisztázásánál jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége. Az emberölésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni. Ezek figyelembevételével jelen ügyben a cselekményhez használt eszköz (kistehergépjármű) nem tekinthető ugyan az emberölés tipikus eszközének, de lehet élet elleni bűncselekmény eszköze. Az alanyi tényezők körében a szándék kialakulása során szerepet játszanak az elkövető személyi tulajdonságai, a cselekményhez vezető pszichikus folyamat feltárása. Jelen ügyben a vádlottat szenzitív-paranoid attitűd jellemzi, érzékeny, sértődékeny, veszélyt sejtő, ami miatt indulatosabb magatartást mutat. A cselekmény kiváltó oka - ahogy azt az elsőfokú bíróság ítélete 28. oldal első bekezdésében helyesen kifejtette - a vádlott és tanú 5megjelenésének sikertelensége miatti düh, idegesség, ami a vádlott sértő bemutatásában meg is nyilvánult. A fellebbviteli bíróság nem ért egyet azzal az ügyészi érveléssel, hogy a sértő szándék kialakulását nem lehet időhöz kötni. Álláspontja szerint ugyanis, amikor az akaratelhatározás és az elkövetés között alig van időköz (hirtelen kialakult szándék), előfordul, hogy hiányzik a halálos eredmény bekövetkezésének előrelátása. Osztva az ítélet 28. oldal harmadik bekezdésében kifejtett elsőbírói álláspontot, miszerint az elindulás és az elmenekülés között 10-15 másodperc telt el, így igen rövid idő telt el, és a vádlott rövid távolságot tett meg a sértett elütésének helye és a második kerék sértett testén történő áthaladása között, amelyre figyelemmel a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem merült fel az alanyi oldalon ölési szándékot alátámasztó tény, sőt ezek a körülmények kizárták annak megállapíthatóságát, hogy a vádlott tudata átfogta volna a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, amelybe belenyugodott.
- [23] Az irányadó tényállás alapján tehát az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Budapest Környéki Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntettében, valamint a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának büntettében állapította meg. A másodfokú bíróság mindenben egyetért az elsőfokú bíróságnak az ítélet 29. oldal utolsó és 30. oldal első bekezdésében írt jogi értékelő tevékenységével, az megfelel az irányadó tényállásnak, a bizonyítékok tartalmának, és helyes a KRESZ szabályok felhívása is. A vádlott amikor ijesztési szándékkal a tehergépkocsival a közlekedési szabályok megszegésével az úttestről lehaladt, a tehergépkocsit a sértett felé kormányozta, a sértett életét közvetlen veszélynek tette ki. A vádlott a konkrét veszélyt egyenes szándékkal hozta létre, veszélyeztető magatartása végül a sértett halálát okozta. A vádlottnak a halálos eredményre kizárólag a gondatlansága terjedt ki, miután a tőle elvárható körültekintést elmulasztotta. A vádlott tehát megvalósította a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő közlekedési büntett minősített esetének valamennyi törvényi tényállási elemét. A szándékos veszélyeztetési bűncselekménnyel halmazatban a segítségnyújtás elmulasztása akkor állapítható meg, ha az elkövető által szándékolt veszélyhelyzetben túl a sérülés, mint eredmény is létrejön (41. BK vélemény). Erre tekintettel a vádlott azzal a magatartásával, hogy tudott arról, hogy az általa előidézett veszélyhelyzetben K.A. megsérült, mégsem nyújtott részére segítséget, megvalósította Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és

a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő élet, testi épség és egyézség elleni büntett minősített alakzatának törvényi tényállási elemeit. A vádlott tehát nem tett eleget az őt terhelő megállási, meggyőződési és segítségnyújtási kötelezettségnek, holott ez tőle elvárható volt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyészség e körben helyesen hivatkozik arra, hogy nem volt jogtalan a sértett fiainak a gépjárműre történő felugrása, mert az irányadó tényállás szerint édesapjuk védelme érdekében akarták azt megállítani. A vádlott tehát nem volt jogos védelmi helyzetben. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a sértett fiai ellen nem is indult büntetőeljárás sem rongálás, sem közlekedési bűncselekmény gyanúja miatt. Az ítélet tábla álláspontja szerint a segítségnyújtási kötelezettség teljesítésének elvárhatóságának értékelése nem múlhat azon, ha valaki azt azért nem teljesíti, mert korábbi jogszerűtlen magatartása miatt támadástól tart. Megjegyzendő, hogy a vádlott nem is tett említést az utolért körzeti megbízottnak a sérülés tényéről, amikor beszámolt neki megtámadásáról. A segítségnyújtási kötelezettségének szóban sem tett akkor eleget.

- [24] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés részben alapos.
- [25] Az elsőfokú bíróság helytállóan sorolta fel a bűnösségi körülményeket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint további enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott kifogástalan közlekedési előéletét. Ezzel együtt megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez szükséges szabadságvesztés büntetés tartamát - a halmazati szabályokra is figyelemmel - a középértéket megközelítő, de azt el nem érő mértékben határozta meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a büntetés nem eltúlzott, nem is enyhe, a mértéke is törvényes, annak felemelése nem indokolt. A végrehajtási fokozat megállapítása is törvényes. A törvényszék a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról szóló rendelkezés is helyes. Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság a közúti járművezetéstől eltiltás tartamának meghatározásakor. Hosszabb tartamú eltiltás szükséges annál az elkövetőnél, aki mások életét, testi épségét szándékosan veszélyeztet, ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott közúti járművezetéstől eltiltás büntetés tartamát 6 évre súlyosította. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása és tartama a Btk. 61-62. §-a alapján ugyancsak helyes.
- [26] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítélet tábla - helyes indokai alapján - helybenhagyta azzal, hogy a vádlott 2017. március 25. napjától 2017. március 27. napjáig volt őrizetben, 2017. március 28. napjától pedig 2017. október 13. napjáig letartóztatásban, így e pontosítással rendelte beszámítani az ott töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába.
- [27] A Fővárosi Ítélet tábla ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2020. július 1.

. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva sk.

Dr. Mészáros László sk.

előadó bíró

bíró

[28] A Budapest Környéki Törvényszék 13.B.31/2018/44. számú ítélete jogerős és a rendelkező részben írt változtatással végrehajtható.

Budapest, 2020. július 1.

. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül: